

have egnet sig dertil. Dertil skal jeg sige, at det ærede Medlem jo ikke veed, om de egne sig dertil dengang. En Underofficer maa anvise, en vis Tjeneste i Korpset, maa gennemgaa visse Arter af Tjeneste, tjene visse Tider under Intendanturen, for at man med Sikkerhed kan faae at vide, om han egner sig til at overtage den Tjeneste. Enhver Underofficer, der kommer ind i Forplejningskorpset, er naturligvis ikke i Stand til strax at overtage den Tjeneste, han maa være der en Tid først. Hvorlænge de 4, der ere blevne tagne senere, have været der, kan jeg naturligvis ikke sige; men jeg er overbevist om, at naar de senere ere blevne anførte som værende egnede til den Tjeneste, men ikke ere blevne anførte dertil tidligere, har det havt sine bedste Grunde. Det ærede Medlem maa jo nemlig erindre, at det er ikke nogen ganske let Tjeneste at gaa ind til. De skulle være Kasebetjente, have en vis Rutine i at behandle den Slags Sager, og man skal kjende dem nøiere for at betro dem den Slags Ting. Jeg kunde ogsaa dengang have svaret, at foruden at egne sig dertil, skulle de ogsaa have Lyst dertil. Man har ofte haft Exempler paa, naar man har henvendt sig til en Underofficer, at han ikke har villet være det. De skulle jo stille Kaution, en Kaution fra 2—400 Kr., og det er ikke enhver Underofficer, der kan gjøre det. Derfor hænder det, at de sige Nei. Naar det ærede Medlem gjør en saadan Forskjel imellem Reserveintendantur og Underofficerer, at de Første ere de bedre Folks Børn og de Sidste simplere Folks Børn, saa er denne Forskjel uberettiget. De, der komme ind som Reserveintendantur, ere menige Folk, der have aftjent deres Værnepligt, og de kunne altsaa ligesaa vel være simplere Folks Børn som Enhver, der kommer ind som Underofficer. Paa den anden Side have vi Folk ude paa Officersskolen, der have været saa værne Folks Børn, som man kan forlange, og som ere begyndte som Underofficerer. Hvad angaar det andet Spørgsmaal, hvorvidt Underofficererne endnu ere 4 Numre tilbage, veed jeg heller ikke, hvad det ærede Medlem mener dermed. Han har jo oplyst, at der, siden han sidst talte derom for et Par Aar siden, er taget 4 Numre af Underofficerer. Der skal jo tages hveranden, men om der skulde være blevet mere end 8 Intendantur siden den Tid, kan jeg ikke nu sige Noget om — og ellers kan han jo ikke tale om, at det behørlige Antal Underofficerer ikke er avanceret op. — Jeg kan kun sige, at den Sidste, der blev tagen, var en Underofficer, og at vi slet ikke have nogen Tendents i Krigsministeriet, til paa nogen Maade at sætte Underoffi-

cererne tilbage. Men der stilles naturligvis den Fordring, at den Mand, der særlig har Ansvaret for dem, Generalintendanten, skal erklære dem for egnede til Tjenesten, thi ellers kan jeg for mit Vedkommende ikke indstille dem til Hans Majestæt til Udnevneelse. Det kan jeg ikke gjøre paa eget Ansvar; jeg kan ikke sige: Den Mand egner sig, og den Mand egner sig ikke, det maa de Folk om, som have Ansvaret derved. Generalintendanten har ogsaa altid, saa snart han havde en Underofficer, som han ansaa for egnet dertil, sat denne paa Listen. Hvorvidt han nu stiller for store Fordringer i saa Henseende, har jeg ingen Mening om, men saa snart han har ment det, har han sat Vedkommende paa Listen til Krigsministeriet, saaledes, at de ved paafølgende Avancement kunde komme paa Valg. Mere tror jeg ikke, det ærede Medlem kan forlange. Som sagt, positive Oplysninger om det sidste Punkt kan jeg ikke i Dieblirket meddele, men jeg skal gjøre det med stor Fornøielse, saa snart som jeg faaer Sagen undersøgt og faaer Tallet paa, hvor Mange der er af den ene Slags, og hvor Mange af den anden Slags.

Bust: Naar den ærede Krigsminister udtalte, at det, at disse Underofficerer vare blevne udnevnte siden, ikke afgav noget Bævis for, at de vare kvalificerede dengang, saa vil jeg sige, at det jo ikke er saa længe siden, vi førte denne Forhandling, det er kun 2 Aar siden. Dertil kommer, at de Underofficerer, der ere blevne Intendantur i Løbet af de 2 Aar, ere Underofficerer i en Alder, jeg tror nok af 35—45 Aar — jeg tror ikke, jeg tager feil, det skal nok omtrent slaa til; kommer Sagen i et Udvalg, jeg er Medlem af, skal jeg gjerne oplyse Ministeren om, hvor gammel hver eneste af dem er. Det er altsaa ikke unge Underofficerer, hvorfor jeg altsaa maa forudsætte, at de dengang havde været i Korpset i længere Tid. Det er det, der for mig er det Underlige, Ministerens Udtalelser for 2 Aar siden, og saa de Udnevnelser, der ere skete i Løbet af den Tid. Hvad det angaar, at det ikke skulde være bedre Folks Børn, der skulle være Reserveintendantur, thi de skulle, siger Ministeren, jo ind i Koret og tjene der som Menige, saa vide vi altfor godt, at Folk for nogle Aar siden kunde komme ind i dette Kor, naar de havde Skolelæreexamen; naar de havde første Karakter til Skolelæreexamen, kunde de have den Lyst at komme ind i et saadant Kor. Men nu er det vist saaledes, at der forlanges Studentereksamen; kunde de møde med Studentereksamen, saa vilde de have bedre Haab om at naae denne Lyst,